

TAYFLARIN
VE YIKIMIN
ŞARKISI

Çeviren
Ceren Gürein

Anne ve babama
ve kendisinin yeterli olup olmadığını sorgulayan
tüm siyahi çocuklara – siz yeterlisiniz.

Yazardan Not

Lütfen bu kitabın kendine zarar verme düşüncesi, kurgu şiddeti, duygusal ve fiziksel istismar, kaygı ve panik ataklar, ebeveyn ölümü ve hayvan ölümü konularını tasvir ettiğini bilin. Bu konulara hassasiyetle yaklaşmak için elimden geleni yaptım ancak bu tür bir içeriğin tetikleyici olabileceğini düşünüyorsanız, lütfen bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

I

Malik

“Abraa! Abraa! Gelin, toplanın – bir hikâye başlamak üzere!”

Griot’nun” şakıyan sesi, Ziran şehir devletinin Batı Kapısı’nın dışındaki çadır kampı oluşturan eşek ağıllarını ve mücevher renkli kervanları geçerek kavurucu çöl sıcağında yankılandı. Malik hikâye anlatıcısının olduğu yöne doğru içgüdüsel olarak dönerken göğsüne çapraz asılı çantasının kayışını daha sıkı kavradı.

Griot, dişlerini açığa çıkaran geniş bir gülümsemeyle Malik’ten hemen hemen bir karış kısa, şişman bir kadındı. Koyu kahverengi teninin her santimini, Malik’in anlayamadığı sembollerden oluşan kemik beyazı dövmeler sarıyordu.

“Abraa! Abraa! Gelin, toplanın – bir hikâye başlamak üzere!”

Bir djembe davulunun sabit ritmi şimdi Griot’nun çağrısına eşlik ediyordu ve altında durduğu baobab ağacının çevresinde birkaç dakika içinde büyük bir kalabalık oluşmuştu. Hikâye anlatmak için de mükemmel bir zamandı – alacakaranlığın geceyle buluştuğu ve geriye kalan azıcık güneş ışığının göğü aydınlatırken altındaki dünyayı karanlığa gömdüğü saatti. Dinleyiciler devrilmiş kasalara ve hurdaya çıkmış at arabalarının arasına oturmuş, Bahia Kuyruklu Yıldızı için her birkaç dakikada bir gökyüzünü kontrol ediyorlardı ancak yıldızın görünmesine ve Solstasia festivalinin başlamasına hâlâ saatler vardı.

* (Gh.) Dinleyin! Kulak verin! –çn

** Griotlar, kabilelerin sözlü tarihini ve geleneklerini kuşaktan kuşağa aktaran ve aynı zamanda sanatçı, müzisyen, şarkıcı, dansçı ve masalçı olarak anılan kişilerdir. –çn

Griot üçüncü kez seslendi ve Malik ona doğru bir adım daha attı, sonra bir adım daha. Ziranlılar Eşra Dağları'ndaki evini işgal ettiğinde Griotlar ilk gidenler olmuştu ancak kalan birkaç kişi Malik'in ruhuna işlemişti. Bir Griot'yu dinlemek, kahramanların göklerde ruhlarla dans ettiği ve tanrıların bileklerinin bir hareketiyle dağları yarattıkları yeni bir dünyaya girmektir. Malik'in bedeni, kadinın sesinin hipnotize edici cazibesine kapılarak kendi kendine ilerliyor gibiydi.

O ve kız kardeşleri iki aydır Odjubai Çölü'nde seyahat ediyorlardı; altında saklandıkları sahte vagon tabanının gıcırdaması, kum tepelerinden geçen rüzgârın uluyan çığlıkları ve diğer mültecilerin sessiz sızlanmaları dışında onlara eşlik eden başka kimse yoktu. Sadece bir hikâye dinlemenin ve geri dönecekleri bir evi olmadığını bir an için unutmamasının bir zararı olmazdı herhalde...

“Malik, dikkat et!”

Güçlü bir el Malik'i yakasından kavradığında oğlan geriye doğru tökezledi. Bir saniye geçmemişti ki buzağı büyüklüğündeki bir kösele az önce Malik'in durduğu yere çarptı. Chipekwe' gürleyen her adımında havaya kum ve çakıl saçarken, Malik'in yüzünün üzerinden bir gölge geçti.

Malik çocukken Chipekwelerle ilgili hikâyeleri duymuştu ancak anlatılanların hiçbiri bu yaratıkların devasa boyutunun hakkını verememişti. Savanada filleri avlamak için yetiştirilen bu yaratık, zırlı kafasıyla ailesinin eski çiftlik evinin çatısını kolayca yerle bir edebilirdi ve burnundan çıkan sivri boynuz neredeyse Malik'le aynı boydaydı.

“Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?” diye çıkıştı Leila, Chipekwe'nin gölgesi üzerlerinden geçerken. Ablası kemerli burnunun üzerinden ters ters ona baktı. “Önüne bak!”

---

* Chipekwe, Bemba dilinde “canavar” anlamına gelmekte olup Zambiya'daki göller, nehirler ve sulak alanlarda, özellikle de Bangweulu Gölü ve sular altında kalan ekolojik bölgelerde görüldüğü iddia edilen efsanevi bir göl canavarını tanımlamak için kullanılan kelimedir. —*çn*

Gerçeklik algısı, paslı bir musluktan akan su damlaları misali parça parça geri döndü Malik'e ve hikâye çağrısı yavaş yavaş ker- van sürenlerin hayvanlarına bağırışları, müzisyenlerin Solstasia'nın geçmiş hikâyeleriyle dinleyicileri eğlendiren melodileri ve kamptaki diğer sesler tarafından bastırıldı. Birkaç kişi, neredeyse çiğnenerek ölme tehlikesi atlatan aptal çocuğa bakmak için durdu ve insanların bakışlarının ağırlığı altında Malik'in yüzü kızardı. Çantasının yıpran- mış deri kayışını avucuna batana kadar sıkarak döndürdü. Gözleri kararır gibi oldu ve başı ağıryana dek gözlerini sımsıkı yumdu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı sessizce.

Leila'nın arkasından kabarık, koyu renkli buklelerle dolu küçük bir kafa fırladı. "Şunu gördünüz mü?" diye haykırdı Nadia. Küçük kız kardeşinin ağızı şaşkınlıkla açılmıştı. "Sanki – sanki bir milyon metre boyundaydı! Solstasia için mi burada? Ona dokunabilir mi- yim?"

"Muhtemelen öyledir çünkü herkes Solstasia için burada. Ve hiçbir şeye dokunma," dedi Leila. Malik'e döndü. "Ve böyle başını alıp gitmemen gerektiğini herkesten çok senin bilmen gerek."

Malik çantasının kayışına daha sıkı sarıldı. Bir hikâye çağrısı- nın onun üzerindeki gücünü ablasına açıklamaya çalışmanın hiçbir faydası yoktu. Malik hayal kurmaya ve gezinmeye meyilliyken Leila mantığı ve planları tercih ederdi. Dünyaya farklı gözlerle bakıyor- lardı, hem de birçok açıdan.

"Üzgünüm," diye tekrarladı Malik, gözlerini yere dikerek. San- dalet geçirilmiş ayaklarının güneşten yanmış teni de ona geri baktı, asla böyle bir görev için tasarlanmamış olan bir ayakkabının içinde aylar süren seyahatler yüzünden su toplamışlardı.

"Kutsal Patuo, sen bana güç ver. Siz ikinizi bir yere götürmenin kafası kesilmiş tavukları gütmekten farkı yok." Malik yüzünü bu- ruşturdu. Leila, koruyucu tanrısının adını andığına göre çok kızmış olmalıydı.

Kız sol elini Malik'e uzattı, avuç içinde Ay-Dizilimli olduğunu gösteren bir amblem taşıyordu.

“Hadi. Bir fil gelip de üstüne oturmadan gidelim.”

Nadia kıkırdadı ve Malik bu iğnelemeye sinirlendi ama yine de Leila'nın elini itaatkâr bir şekilde tuttu. Diğer elini Nadia'ya uzattı ve o da tereddüt etmeden uzatılan eli kavradı.

Malik ve kız kardeşleri, Solstasia için Ziran'a akın eden on binlerce insanın arasından geçerken hiç kimse istifini bozmadı. Ziran'ın dışındaki yerleşimde yüzlerce mülteci vardı ve her gün onlarca kişi daha geliyordu; genç ve refakatçisi olmayan üç yeni mülteci pek fark yaratmamıştı.

“Solstasia afeshiya! Solstasia afeshiya!”

Haykırış hem her yerden hem de hiçbir yerden geldi, Ziran'ın kendisinden bile daha eski bir dilde bir kutlama çağrısıydı bu. Birkaç saat içinde, Ziran'ın ilk sultanının adını taşıyan Bahia Kuyruklu yıldızı gökyüzünde belirecek, bir hafta boyunca görülebilecekti ve buldukları çağın sonuna ve bir sonraki çağın başlangıcına işaret edecekti. Bu süre zarfında Ziranlılar, Solstasia olarak bilinen bir festival düzenliyordu; burada yedi Şampiyon –her biri koruyucu tanrıları temsil ediyordu– üç imtihanla sınanacaktı. Kazanan Şampiyon, onlara bir sonraki çağda hangi tanrının hüküm süreceğini gösterecekti.

“Her karnavalın, her maskeli balonun ve bütün dünyadaki her festivalin aynı anda gerçekleştiğini hayal edin,” demişti büyükanesi bir keresinde. Kadın kilometrelerce uzaktaki bir mülteci kampında olmasına rağmen Malik yanağına değen buruşuk kahverengi ellerinin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu, koyu gözleri Malik'in idrak edemeyeceği bilgilerle parlıyordu. “O bile Solstasia'nın tek bir saatine kıyasla hiçbir şey.”

Leila pek hızlı hareket etmese de birkaç dakika içinde Malik'in sırtı sucuk gibi oldu ve kısa, acı dolu nefesler alıp vermeye başladı. Yolculukları zaten çelimsiz olan bedenini kırılğan bir kabuğa dönüştürmüştü ve şu raddede, acımasız çöl güneşinin altında attığı her adımda Malik'in gözlerinde mor ve yeşil lekeler dans ediyordu.

* (Gh.) Solstasia kutlu olsun! –çn

Ziranlı yetkililerin ve askerlerin şehre giren insanları gözlediği geniş bir açıklıktaki altı özdeş ahşap platforma doğru ilerlediler. Her platform bir kervan vagonunun iki katı büyüklüğündeydi ve yerleşim alanını dolduran gezginler, tüccarlar ve mülteciler etraflarında yavaşça yürüyor, hepsi de kontrol noktasından mümkün olduğunca az dikkat çekerek geçmeye çalışıyordu.

“Tüccarlar ve beş kişilik ya da daha kalabalık gruplar sağa! Yalnız olanlar ve dört kişilik veya daha az gruplar sola,” diye duyurdu bir yetkili. Ziranlı askerler gümüş ve bordo zırhlarının içinde ortalıkta dolansa da Malik bir tane bile Gözcü görmedi. Güzel – Ziran’ın seçkin savaşılarının yokluğu her zaman hoş bir manzaraydı.

Malik ilerideki heybetli yapıya baktı. Chipekwe’nin aksine, eski hikâyeler Ziran’ın boyutunun hakkını vermişti. Dış Duvar göz alabildiğine uzanarak ufkun kenarında parıldayan bir seraba dönüşüyordu. Bütünlüğü bozan at nalı şeklindeki koyu kahverengi Batı Kapısı’yla, kırmızı renkli antik kumtaşı ve kerpiçten yapılmış yedi kat, yerleşim alanının üzerinde yükseliyordu.

Satıcılar heyecanlı kalabalıktan yararlanmak için şehre giden yol boyunca tezgâhlar kurmuş, gelen geçene giderek daha da hararetlenen vaatler haykırıyorlardı. Raflarında ne ararsan vardı – Yüce Ana ve yedi koruyucu tanrının abanoz ağacından oyulmuş dua heykelleri, bir filden daha yüksek sesle kükreyen fildişi savaş boruları, ruhları ve Gaddarları kovmak için tılsımlar.

Müşteriler tezgâhların başına üşüşmüş olsa da çoğu tılsımlara dokunmadı; Gaddarlar olarak da bilinen doğaüstü varlıklar karanlık gecelerde anlatılan hikâyelerden fazlası değildi. Malik tılsımların asla işe yaramadığını ve çoğu zaman cildi kaşıdırıp yeşile boyadığını deneyimlerinden biliyordu.

Gaddarları düşünmesiyle Malik tekrar omzunun üzerinden şöyle bir baktı ama arkasında sadece insanlar vardı. Rahatlamalı ve hayali canavarlar her an onu yakalayacakmış gibi davranmayı bırakmalıydı. Şimdi tek odaklanması gereken, çantasındaki sahte geçiş belgeleriyle Ziran’a girmektir. Sonra o ve Leila, Solstasia sayesinde açılan binlerce

pozisyonundan birinde iş bulacak ve annesiyle büyükannesi için de ge-
çiş belgeleri alacak kadar para kazanacaklardı.

Peki ya bunu yapamazlarsa?

Bu düşünceyle Malîk'in nefesi daraldı ve bir kez daha gözle-
ri karardı. Dünya onun etrafında dönmeye başladığında gözlerini
yumdu ve panik atakları yıllar önce başladığında annesinin ona
öğrettiği mantrayı tekrarladı.

Nefes al. Anda kal. Burada kal.

Üzerlerine dikkat çekmedikleri, kimseye bakmadıkları ve kim-
seyle konuşmadıkları sürece bir sorun çıkmayacaktı. Bu sadece ka-
labalıktı. Avuçları terden kayganlaşsa ve kalbi göğsünden çıkacak
gibi atsa da kalabalığın içinden geçmek onu öldürmeyecekti.

"Hey." Nadia boştaki eliyle Malîk'in pantolonunu çekiştirip ren-
gi solmuş cellabasından başı görünen bezden oyuncak keçiyi işa-
ret etti. "Gege, Chipekwe bir dahaki sefer üstüne basarsa çantayı
alıp alamayacağımı bilmek istiyor."

Midesini bulandıran paniğe rağmen Malîk hafifçe gülümsedi.
"Gege sana kötü örnek oluyor. Onu dinlememelisin."

"Gege bunu söyleyeceğini söylemişti," diye mırıldandı Nadia sa-
dece altı yaşındaki bir çocuğun takınabileceği türden bir ciddiyetle
ve Malîk güldü, içini bir sükûnet kapladı. Ne olursa olsun yanında
kız kardeşleri vardı. Birlikte oldukları sürece her şey yolundaydı.

Kafasının üstünde dengelenmiş birkaç papaya sepeti olan bir
kadının arkasında sıraya girdiler ve Leila ancak o zaman Malîk'i
bıraktı.

"İşte geldik! Şimdi bekleyeceğiz."

Uzun süre bekleyecek gibi görünüyorlardı. Yerleşim alanı ener-
jiyle dolup taşmasına rağmen Ziran'a uzanan sıraların ilerleyişi acı
verecek kadar yavaştı. Önlerindeki aceleleri yokmuş gibi görünen
birkaç grup gece için kamp bile kurmuştu.

Nadia yüzünü buruşturdu. "Tezgâhlara bakabilir miyim?"

* Çoğunlukla Kuzey Afrika'da, özellikle de Cezayir, Tunus ve Fas yerlileri tarafın-
dan giyilen, kukuletalı ve oldukça geniş kollu, ayaklara kadar inen harmanı —*cn*

“Hayır,” dedi Leila, mavi başörtüsündeki bir kırıksıklığı düzeltti.

“Ama sıra bir adım bile ilerlemiyor!”

“Hayır dedim.”

Nadia yanaklarını şişirince Malik ardından gelecek sinir krizini sezdi. Leila'nın niyeti iyi olsa da küçük çocukları idare etmek uzmanlık alanı sayılmazdı, bu yüzden Nadia'nın göz seviyesine eğilip Dış Duvar'a işaret eden kişi Malik oldu. “Şunu görüyor musun?”

Nadia'nın başı aniden yukarı fırladı. “Neyi?”

“Yukarıda, en yüksek kulenin en tepesinde.”

Solstasia'nın onuruna Dış Duvar bile yedi koruyucu tanrının her birini tasvir eden kulelerinden sarkan bayraklarla süslenmişti – Güneş Dizilimi'ni yöneten Aslan Gyata'dan, Yaşam Dizilimi'ni yöneten ve Malik'in de koruyucusu olan Tavşan Adanko'ya kadar.

Her koruyucu tanrı haftanın bir günü hüküm sürerdi ve bir çocuk doğduğunda, herkes kendi Dizilim'ini bilsin diye ebeler yedi tanrıdan birinin amblemini onun sol avucuna kazırdı. Bir kişinin Dizilim'inin, en fazla hangi işlere uygun olacağından tutun da yaşamını kiminle geçireceğine kadar hayatının her önemli ânına karar verdiği söylenirdi.

Nadia'nın ağzı duvardan sarkan Güneş Dizilimi bayrağını gördüğü gibi bir karış açıldı. “Bu benim amblemim!”

“Öyle,” dedi Malik. “Gyata, bir sonraki Güneş Şampiyonu'nun kim olması gerektiğine karar vermek için Güneş-Dizilimli herkesi izliyor. Ama ağlarsan seni seçmez.”

“Ağlamayacağım!” Nadia yerden bir sopa aldı ve havada salladı. “Ve sonra, Gyata beni Şampiyon olarak seçtiğinde, Sultan'la sarayda yaşayacağım ve istediğim her şeyi yiyeceğim ve Prenses Karina'dan bir daha sıraya girmemi yasadışı ilan etmesini isteyeceğim!”

“Prenses'in yasa çıkardığını sanmıyorum.”

Nadia'nın yanakları bir kez daha şişti ve Malik bir kez daha birbirlerine ne kadar benzediklerini düşünerek etkilendi – içinden geçmeye çalışan her fırçayla savaşıyor aynı kabarıklık, siyah saçlar; aynı turuncuya çalan kahverengi ten; sahibinin ruh hâli ne olursa olsun

şaşkın görünen aynı büyük siyah gözler. *Ay baykuşu gözleri*, derdi babası onlara ve Malik bir an için babasını o kadar çok özledi ki nefes alamadı.

“Prenses’le tanışsaydın sen ne yapardın peki?” diye sordu Nadia.

Prenses Karina’yla tanışsa ne yapardı? Malik bu soruyu düşünmek için kayıp ebeveynine ait acı verici düşünceleri zihninin bir köşesine iteledi.

Solstasia Şampiyonu olmanın en büyük avantajlarından biri, festival süresince kraliyet sarayında yaşamaktı. Malik bunu asla yüksek sesle kabul etmeyecek olsa da bir iki kez Şampiyon olmayı ve tüm dünyanın gözü önünde Dizilim’ini temsil etmeyi hayal etmişti. Ancak iki yüz elli yıldan fazla bir süre önce gerçekleşen Ziran işgalinden bu yana hiçbir Eşralı Şampiyon seçilmediği için boş bir hayaldi bu.

Ayrıca Prenses Karina Alahari’nin, sırf ablası yaklaşık on yıl önce bir yangında öldüğü için tahtın vârisi olmuş havai, sorumsuz bir kız olduğuna dair söylentiler vardı. Prenses olsun ya da olmasın, Malik böyle biriyle bir ilgisi olmasını istemiyordu.

“Prenses’le çok iyi anlaşacağımızı sanmıyorum,” dedi Malik.

Nadia ofladı. “Çok sıkıcısın!”

Malik’in karnına dirseğini geçirdi ve oğlan da abartılı bir acıyla yere düştü.

“Ah! Pes ediyorum!” diye haykırdı Malik. “Sana bir hikâye anlatırsam beni öldürmeye çalışmayı keser misin?”

“Tüm hikâyelerini zaten dinledim.”

Malik, Nadia’nın gözlerinin önüne düşmüş bukleleri geriye itti. Kız yaşına göre hep ufak tefek olmuştu; aylar boyu yetersiz beslenmeden sonrası o kadar küçük kalmıştı ki Malik bazen yeterince güçlü bir esintinin onu sonsuza dek uçurabileceğinden korkuyordu.

“Ay’daki küçük kıızı duydun mu?”

Nadia’nın ağzı bir karış açıldı. “Ay’da küçük bir kız mı var?”

Malik başıyla onayladı, yüzüne komik bir ciddiyet yerleşti. “Evet. Abisi onu oraya koymuş çünkü surat asmayı kesmiyormuş.”

Son kelimeyi vurgularken Nadia'nın burnuna bir fiske attı ve kardeşi de ona öfkeli bir kıkırdamayla karşılık verdi. Nadia doğal bir yıl bile olmamışken babaları onları terk ettiği için anneleri, büyükannesi ve Leila tarlalarda çalışırken ona Malik bakmıştı. Onu herkesten iyi tanıyor, hikâye dinlemek için her şeyi bırakacağını biliyordu, tıpkı kendisi gibi. Malik, vagonda onu hilebaz Sırtlan'ın hikâyeleriyle eğlendirmişti ve sonunda onlar tükenince de yıllar boyunca özümsemişti tüm efsanelerden kendi versiyonunu yaratmıştı. Boğazı ağrıyana kadar hikâyeleri değiştirmiş, Nadia'nın durumlarının ağırlığı altında parçalanmasını önlemek için her şeyi yapmıştı.

Malik bir kez daha merakla Ziran'a baktı. Eşra Dağları, Ziran Toprakları'nın bir parçası olmasına rağmen meşhur şehri bizzat görebilen Eşralıların sayısı çok azdı. Geçiş belgelerinin fiyatı çok yüksek, söz konusu belgelerin onay oranları çok düşüktü ve Odjuba'ı'de pusuya yatmış bekleyen tehlikeler de cabasıydı. Ziran, kimin hangi köyde yaşayabileceğine kadar Eşralıların hayatının her yönünü kontrol ediyor olabilirdi ancak Ziran şehri hiçbir zaman Malik'in halkının keyfini çıkarabileceği bir yer olmamıştı.

Ama oradaydılar işte, dünyanın en büyük şehrinin eteklerinde duruyorlardı. Isıran rüzgârdan ve dört bir yanlarında hayvan muamelesi gören insanların feryatlarından kaçınmak için güvelerin yediği battaniyelerin altında kız kardeşleriyle birbirlerine sokularak geçirdikleri tüm o geceler. Ana vatanlarını bir daha asla göremeyecek olmanın ruh parçalayıcı korkusu – yaşadıkları her şey buna değecekti.

Hatta Oboure'da onu rahatsız eden yaratıkların izine bile rastlamamıştı.

Artık güvendeydiler.

Malik'in düşünceleri, uyuz bir eşek tarafından çekilen kırık dökük bir at arabası platforma ulaştığında hemen solundaki sırada kopan bir kargaşayla bölündü. Eşeği süren yaşlı adam platformu denetleyen askere bir belge yığını uzattı, adamın ailesi gergin bir şekilde arkadan izliyordu. Üzerinde Eşra'ya özgü geometrik desen-

ler olan arabanın yan tarafına çizilmiş tanıtık sembolleri fark ettiğinde Malik'in kanı dondu.

Asker, ince kâğıt yığınına kasıtlı bir hassasiyetle inceledi. Sonra kılıcının kabzasını kaldırdı ve yaşlı adamın kafasına sertçe geçirdi. "Belgeniz olsun ya da olmasın, Eşralılar giremez!"

Eşralılar giremez. Dünya bir kez daha döndü ancak Malik kendini dik durmaya zorladı. Onlar güvendeydi. Belgeleri, onların Ziran sınırındaki bir şehir olan Talafri'den gelen üç kardeş olduklarını söylüyordu. Aksanlarını bozmadıkları sürece kimse onların da Eşralı olduğunu bilemezdi.

Askerler yaşlı adamın cesedini alıp arabayı kontrol noktasından uzaklaştırırken, ailenin feryatları havada yankılandı. Kaosun içinde, hiç kimse arabadan çorak zemine düşen kişiyi fark etmedi. Çocuk Nadia'dan daha büyük olamazdı ancak yine de herkes sırada o ailenin yerini almak için savaşıırken onu görmezden geldi. Malik'in kalbi sızlamıştı.

Ya Nadia da yere düşseydi ve ona yardım edecek kimse olmasaydı? Bu düşünce Malik'in göğsünü daralttı ve gözleri tekrar çocuğa döndü.

Leila, Malik'in gözlerini takip etti ve kaşlarını çattı. "Sakin."

Ama Malik çoktan harekete geçmişti. Saniyeler içinde çocuğu ayağa kaldırıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Malik, yaralanmış mı diye kontrol ederken. Çocuk hırpalanmış bir yüzün derinliklerine çekilmiş, içi boş gözlerle ona baktı ve Malik o siyah derinliklerde yansımasını gördü.

Şimşek kadar hızlı hareket eden çocuk, Malik'in çantasını başının üzerinden çekip kalabalığa daldı. Birkaç saniye boyunca tek yapabildiği, çocuğun az önce bulunduğu yere ağız bir karışık açık bir şekilde bakmak oldu.

"Hey!"

Naifliğine küfreden Malik daha sonra en iyi yaptığı şeyi yaptı.

Koştı.

2

Karina

Dans Eden Fok, personel de dahil olmak üzere görünür her yüzeyi kaplayan şüpheli bir kir tabakasıyla, olması gerekenden hem daha eski hem de daha pis olan şu mekânlardan biriydi. Ancak yemek iyi, eğlence daha da iyiydi, bu da Karina'nın Ziran'ın Dış Duvar'ının yakınındaki restorana gelme sebebiydi.

Aminata onun yanında surat asarken, Karina şu anda kalabalığa komuta eden müzisyeni gözüne kestirmişti; bıyıkları gerçek olamayacak derecede mükemmel bir şekilde kıvrılmış, ut çalan bir ozandı bu. Görünüşünü bir kenara bırakırsak, adam becerikliydi ve odanın ortasındaki daire şekilli sahnenin etrafında salınışına bakılırsa bunun farkındaydı da.

Bu akşamın dinleyicileri çoğunlukla gezginler ve tüccarlardan oluşuyordu, acımasız çöl yollarında yıllar süren yolculuklardan yüzleri çizgilerle dolmuştu. Kalabalığın curcunasında Karina, Odjubaî'nin kuzeyindeki ormanlarda yaşayan Arkwasi halkının dili olan Kensiya'yı tanıdı; Doğunehri savanasında konuşulan bir dil olan T'hoga'yı ve hatta korkmuş Eşralı garsonlara bağırılan, Dara-jat diline ait bir iki kelimeyi de. Sonande'deki başlıca gruplar o gece temsil edilmişti.

Ama en güzeli, hiç kimse Karina'nın kim olduğunu bilmiyordu.

Fasulye yahnileri ve buharda pişirilmiş kuzu dilimleriyle dolu masaların etrafındaki alçak yastıklarda oturan dinleyiciler, ozana her biri öncekinden daha müstehcen olan önerilerde bulunarak çaldığı

her parçaya detone bir şekilde eşlik ediyordu. Solstasia, en cimrisini bile nispeten cömert hâle getirmişti, dinleyicilerin çoğu güneş henüz batmamış olmasına rağmen üçüncü veya dördüncü içkisindeydi.

Ozan, gözleri Karina'nın kilerle buluşunca sırtıttı. Karina başını yana eğdi, ozanın yüzündeki küstah imaya karşılık olarak yüzüne meleklerinkini andıran bir masumiyet yayıldı.

“Orada öylece dikilip güzel mi görüneceksin yoksa dinlemeye değer bir şey mi çalacaksın?” diye meydan okudu Karina. Dinleyicilerden bir kahkaha yükseldi ve adamın esmer yanakları morardı. Hijyenin h'sinden habersiz görünümüne rağmen Dans Eden Fok, Ziran'ın en saygın müzik mekânlarından biriydi. Burada sadece en iyi müzisyenler kalabalığı kazanabilirdi.

Ozan, yalnız bir ruh ve fakir bir köle kız arasındaki talihsiz aşkı anlatan bir şarkı çalmaya başladı alçak tonda. Karina adamı inceleyenken yastığına geri yaslandı. İlk değerlendirmesi doğruduydu; adam oldukça yetenekliydi, melodiyi izleyicilerin değişen ruh hâline göre şekillendiriyordu ve hikâyenin doruk noktasına gelince yükseltiyordu. Tahmin edecek olursa, muhtemelen Ateş-Dizilimli'ydi; bu Dizilim'in dramatik konularda özel bir yeteneği vardı.

Tek bir saç telinin yerinden çıkmadığından emin olmak için başörtüsünü düzelteren Karina arkadaşına doğru eğildi. “Sence bu kadar parlaması için her gün bıyığını yağıyor mudur?”

“Bence fazla uzun zamandır buradayız,” diye yanıtladı Aminata, masalarını kaplayan şüpheli sıvıdan uzaklaşarak.

“On dakikadır buradayız.”

“Ben de onu diyorum.”

Karina gözlerini devirdi ve hizmetçisinden ne diye başka bir cevap beklediğini merak etti. Bir balığı karada yüzmeye ikna etmek, Aminata'yı tek bir gece bile rahatlamaya ikna etmekten daha kolay olurdu.

“Solstasia zamanı, Mina. Biraz eğlenebiliriz.”

“En azından bizi bıçaklayabilecek insanlarla dolu olmayan bir yere gidebilir miyiz?”

Karina, teknik olarak içinde insanların bulunduğu herhangi bir odanın onları bıçaklayacak insanlarla dolu olabileceğini söylemeye başlamıştı ki ozan eskiden babasının onun için çaldığı bir şarkıya geçti ve kafatasının içine bir eki indirilmiş gibi donuk bir acı lafını yarıda kesmesine neden oldu. Karina gözlerini kapatıp sıktığı dişlerinin arasından nefes aldı ve kıymıklar eline batana kadar masanın kenarını kavradı.

Aminata migreni neyin tetiklediğini hemen fark ederek kaşlarını çattı. “Daha da kötüleşmeden önce gitmeliyiz,” diye önerdi, Karina’nın kederi onları ne zaman rahatsız etse insanların kullandığı dikkatli tonda.

“Henüz değil.”

Bu, Karina’nın Solstasia sona erene kadar sahip olacağı özgürlüğün son ânıydı. Migren ya da değil, bu fırsatı kaıramazdı.

Ozan son notasını tıngırdatırken restoranda bir tezahurat yanıklandı. Bahşışlerini kadife bir para kesesinde topladı, sonra onların masalarına doğru yürüyüp önlerinde eğildi.

“Umarım bu geceki performansımı, benim sizin görünüşünüzü bulduğum kadar hoş bulmuşsunuzdur.”

Sık sık migrenine eşlik eden bir baş dönmesi dalgasıyla mücadele eden Karina adama bakarak tek kaşını kaldırdı. Belki de onun da yaşı yetmişe yaklaşmış olsaydı o da adamın görünüşünü hoş bulabilirdi. Ancak Karina daha on yedi yaşındaydı ve adam ona sarayın eşmelerinde vıraklayan kurbağaları hatırlatıyordu. Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı ama gülümsemedi.

“Etkileyiciydi.” Karina’nın bakışları adamın kalçasındaki para kesesine kaydı. “Sormamda bir sakınca yoksa kazancınızla tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?”

Ozan dudaklarını yaladı. “Bana bir saat ver ve ne yapabileceğime ilk elden tanık ol.”

Aminata gizlemeye çalışmadığı alaylı bir homurtu koyverdiğinde Karina cevap verdi, “Sanırım sikkeleriniz için mükemmel yuvayı buldum.”

“Peki neresiymiş orası, tatlı ceylanım?” diye pis pis gülümsedi adam. Karina adamın sol avucunu kontrol etti – amblemi yoktu, yani Dizilimsiz’di. Bu adam buradan çok uzak bir yerdendi – belki de Doğunehri savanasındandı.

“Cebim.” Karina adamla burunlarının arasında birkaç santimetere kalana kadar öne doğru eğildi, bıyıklarının besbelli yağladığı portakal özünü koklayacak kadar yakındı. “Onlar için çalacağım. Tek bir şarkı. Kazanana dinleyiciler karar verecek.”

Ozanın yüzünden önce şaşkınlık, ardından da kızgınlık geçti. Karina gülmemek için dudağını ısırıldı.

“Bir enstrümanın var mı ki?”

“Var. Aminata?”

Aminata iç çekse de kucağındaki deri çantayı itaatkâr bir şekilde Karina’ya uzattı. Ozan, Karina’nın udunun hâlini görünce sırttı; enstrümanın armut şeklindeki gövdesini ince çatlaklar kaplamıştı ve babasının aletin boynuna oyduğu çiçek desenleri tanınmayacak hâle gelecek kadar solmuştu. Ama babasının ona verdiği son hediyeyi elinde tutmak Karina’nın içine bir sükûnet dalgasının yayılmasına neden olarak başındaki ağrıyı dindirdi.

“Kazanırsam,” dedi Karina, udun on bir telinden birini kayıtsız bir tavırla ayarlarken, “bugün kazandığın tüm parayı alırım.”

“Ben *kazandığımda* ise,” dedi ozan, “gecenin geri kalanında sana benim deme onurunu bana bahşedeceksin.”

Kız gözle görülür bir şekilde öğürmemek için kendini zor tuttu. “Anlaştık. Solstasia hatırına, şarkıyı seçmene izin vereceğim.”

Ozanın gözleri kısıldı ama sonra sırtıtışı genişledi. “Bahia Alahari’nin Baladı.”

Karina’nın kafasındaki ağrı, kalbinin sıkışmasıyla tekrar zonkladı. Babası bu şarkıyı çok severdi.

Rakibinin onu sarstığını görmesine izin vermeyi reddeden Karina karşılık verdi, “Önden buyur.”

“Bahia Alahari’nin Baladı”, Firavun’un Savaşı’nın son muhare-

besi sırasında Meçhul Kral, Kennoua İmparatorluğu'nun yanında yer aldığı Ziran'ın ilk sultanının kendi kocasına karşı savaşmasını anlatan kederli bir melodiydi. Birkaç dakika içinde dinleyicilerin yanaklarından gözyaşları süzülüyordu, hatta çoğu baya baya hıçkırıyordu. Bununla birlikte, birçoğu bariz bir şekilde Ziranlı olmayan birkaç müşteri performanstan etkilenmemiş görünüyordu ve Karina rakibi çalarken dikkatini onlara verdi.

Son bir acı notayla gürlütlü bir tezahürat havayı doldururken ozan udunu indirdi.

"Sıra sende," dedi, gözleri bir yırtıcının bakışlarıyla Karina'nın vücudunda dolaşırken. Karina öne çıktı, ellerini çalma pozisyonuna getirdi ve enstrümanın dezavantajlı durumu karşısında kıs kıs gülenleri görmezden geldi.

Evet, rakibi iyiydi.

Ama o daha iyiydi.

Kimsenin onu durduramayacağı kadar hızlı olan Karina sahnedeki önündeki masaya atladı ve sakinlerinden korkmuş ciyaklamalar yükselirken sandaletli ayağını restoran boyunca yankılanan sabit bir ritimle masaya vurdu. Karina'nın yüzü hizmetçisine dönük olmasa da Aminata'nın kaşlarını çatmış bir şekilde alkışladığını biliyordu. Saniyeler içinde, odadaki herkes ellerinde ne varsa masalarına vurarak onun tuttuğu ritme katıldı.

Karina, yüzünde bir sırtlanı utandıracak türden bir sırıtışla çalmaya başladı.

Balat hâlâ "Bahia Alahari'nin Baladı"ydı ama Karina melodiyi neredeyse tanınmayacak hâle getirmişti. Ozan şarkının o boğucu ama güzel kederine odaklanmışken, Karina en hızlı dans şarkıları için yaygın olarak kullanılan bir hızda çalarak ritmi coşturdu. Şarkıyı sessizleşmesi gereken yerlerde yükseltti ve yumuşak olması gereken yerlerde ise keskinleştirdi. O bunları yaparken, şarkı meşhur kederinden hiçbir şey kaybetmedi – fakat bu keder çılgın bir enerjiye dönüştürülmüştü, Karina'nın bildiği tek keder biçimi buydu.

Karina ilk drtlg Ziran dilinde seslendirdi, herkes duyabilirdi diye de çalarken kendi etrafında döndü.

kinci dörtlük için Kensiya diline geçti. O gece ilk kez performans katılan Arkwasili gruptan memnun bir haykırış yükseldi. Sonra T'hoga diline geçiş yaptı ve Kensiya'ya geri döndü. Karina her dörtlükte Sonand'e'nin farklı bir ana dilini kullandığından emin oldu. Bir dize bile sylemediğı tek dil Darajat'tı. ğretmenlerinin hiçbiri Eşra'nın dilini ona öğretecek kadar önemli bulmamıştı ve kendi başına öğrenmek için onu teşvik edecek bir şey de yoktu.

Seyticinin tezahüratları Karina'nın son notalarını bastırdı. Kız enstrümanını yere fırlatmaya hazır görünen ozana tatlı bir şekilde gülümsedi.

"şunu ben alayım." Karina, ozanın kesesini kaptı ve elinde tarttı. Orada en az yüz daire olmalıydı.

"Rvanş istiyorum!" diye talep etti ozan.

"Ne'nin rvanşı? Kaybedecek başka ne'nin var?"

Ozan çantasından ağır bir nesne çıkarırken yüzü acı çekiyormuş gibi buruştu. "Bu var."

Ozanın elinde Karina'nın gördüğü en eski kitap duruyordu. Yeşil deri kapağın kenarlarında ısırık izleri vardı ve zamanın değıdi sararmış sayfalar kfle kaplanmıştı. Ziran dilindeki neredeyse okunmayacak kadar solgun başlıkta şu yazıyordu: *Aramızdan Ayrılanlar Kitabı: Kennoua İmparatorluğndaki Tuhaf lm Meselesi zerine Kapsamlı Bir Araştırma.*

"Bunu bana satan adam başlığı bile okuyamıyordu," dedi ozan. "Eski firavunların zamanlarından kalma gerçek bir parça verdiğini fark etmedi."

Kitabın kapağındaki Kennoua diline ait kabartmalı gliflere bakarken Karina'nın omurgasından aşağı bir ürperti dalgası indi. Okuma hiçbir zaman tercih ettiğı bir eğlence biçimi olmamıştı ve

* Para birimi —çn

tarihe gömülmüş bir kültür hakkındaki eski, tozlu bir kitaba ne ihtiyacı vardı ne de ilgisi.

“Eğer bu kitap bu kadar özelse neden onunla kumar oynuyorsun?”

“Elde etmeye değer her şey feda etmeye de değerdir.”

Karina, ödül ne olursa olsun bir meydan okumayı reddedecek biri değildi. Sırtına geçirdiği udunu tüm dişlerini gösteren bir gülümsemeyle tekrar eline aldı.

“Bir tur daha.”

Yirmi dakika sonra Karina yeni kitabı yüzünden ağırlaşan çantasıyla Dans Eden Fok’tan çıktı. Aminata, Solstasia için son dakika hazırlıkları etraflarını çevrelerken ikinci bir gölge gibi onu takip ediyordu. İşçiler yapı iskelesinin tepesinden sarkmış, dip dibe duran binaların arasına yasemin ve lavantadan yapılmış çelenkler asarken, beyaz elbiseli müritler insanlara Açılış Töreni’nde Yüce Ana’ya sunulabilmeleri adına, yeni çağa girerken yanlarına almak istemedikleri her şeyi getirmeleri için bağırıyorlardı. Her yaştan kalabalık, Tapınak Yolu’na doğru akıyor ve yedi Şampiyon’un kim olabileceğini hararetle tartışıyordu.

Karina’nın yeni sikkeleri çantasında şingirdadı ve makyaj masasındaki bir mücevher kutusunda sakladığı sürekli artan daire yığınının bu akşam kazandıklarını eklemeyi hayal ederken yüzünde beliren sırıtışı engelleyemedi. Her sikke onu gerçekten istediği hayata bir adım yaklaşıtıyordu, Ziran’dan uzak bir hayata.

“Her zaman bu kadar dramatik olmak zorunda mısınız?” diye iç çekti Aminata sokağın ortasında Patuo’ya bir sunak inşa eden bir grubun yolundan çekilirlerken.

“Hayatım boyunca hiç dramatik bir şey söylemedim ya da yapmadım, sevgili Mina.”

Karina, *Aramızdan Ayrılanlar Kitabı*’nın sayfalarını tembel tembel karıştırırken gözleri çeşitli bölüm başlıklarını taradı: “Zawenji

Sihirini Ulraji Sihrinden Ayırt Etmek”; “Yavru Serpopard’ Bakımı ve Beslenmesi”; “Meirat Kuyruklu Yıldızı’nı İçeren Diriliş Ayini.”

Karina duraksadı. Meirat Kuyruklu Yıldızı, Kennoualıların Bahia Kuyruklu Yıldızı’na verdiği isimdi.

...Diriliş Ayini, yapılması sadece Meirat Kuyruklu Yıldızı’nın gökyüzünde görülebilir olduğu hafta boyunca mümkün olan en kutsal ve en uzmanlık gerektiren yöntemdir...

Açıklamanın altındaki resimlere geçti. İlkinde sargı bezleriyle sarılmış bir cesedin etrafında duran maskeli insanlar varken, ikincisinde cesedin gövdesine parlak kırmızı bir maddeyle doldurulmuş bir insan kalbi yerleştiren figürler resmedilmişti. Üçüncüsünde ise cesedin kanlı canlı etrafta dolaşması tasvir ediliyordu.

Karina cık cıkladı ve kitabı çantasına geri koydu. Eğer Kennoualılar ölüleri diriltmenin sırrını gerçekten bilselerdi, başka biri bunu şimdiye kadar keşfetmiş olurdu. Belki eve döndüğünde kitabı Farid’e verirdi. Her zaman sıkıcı, eski şeylere ilgi duyardı o.

Yolda bir ayrıma geldiler. Sola kıvrılan yol onları Nehir Pazarı’na ve Batı Kapısı’na götürürken, sağdaki yol Jehiza Meydanı’ndan Kadim Kent’e götürürdü. Günbatımına daha zaman olsa da çöl gecesinin soğuğu çoktan havayı ele geçirmişti ve Karina hangi yolu seçeceğini düşünürken başının etrafındaki eşarbi daha sıkı sardı.

Bir bakıma, Ziran aslında iki şehrin birleşimiydi. Bunlardan ilki, Bahia Alaharı’nın Alahari Hisarı’nın kalesini inşa ettiği ve Ziran’ın saray eşrafına evsahipliği yapan orijinal yerleşim yeri olan Kadim Kent’ti. Kadim Kent’ten batıya doğru gidildiğinde ise Aşağı Kent vardı. Bu dallanıp budaklanmış karmaşa, şehrin yüz ölçümünün yaklaşık dörtte üçünü oluşturuyordu ve Ziran’ı ilginç kılan tüm insanların yaşadığı yerd.

* Serpopard, bazı modern araştırmacılar tarafından, bir leopar gövdesine ve uzun boyunlu bir yılanın başına sahip, Antik Mısır’dan ve Mezopotamya tasvirlerinden bilinen efsanevi bir hayvan için kullanılan bir terimdir. —çn

Hepsini çevreleyen Dış Duvar'ın ötesinde de Sonandé'nin geri kalanı bulunuyordu. Karina, Ziran'dan ayrılırsa ne bulacağını bilecek kadar kıtanın haritasını incelemeye zaman harcamıştı. Kuzeye gitmek onu Arkwası'nın sık ağaçlı ormanlarına götürürken, batı onu Eşra Dağları'na çıkaracaktı ve bunlar yalnızca Ziran'ın en yakın komşuları, keşfedilmeyi bekleyen dünyanın sadece küçük birer parçalarıydı.

Fakat dünyanın orada olduğunu bilmek ve onu gerçek anlamda görmek iki farklı şeydi. Yine de Dış Duvar'a her yaklaştığında karınında hissettiği keskin bir kasılma Karina'yı eve doğru çekiyordu. Bu hisse karşı koyma çabalarına rağmen görev bilinci can sıkıcı derecede güçlüydü.

Karina, Aminata'nın itirazlarını görmezden gelerek sola döndü. "Hadi Tapınak Yolu'na gidelim. Belki Hava Tapınağı Seçim Seremonisi'nde bir yer bulabiliriz."

Koruyucu tanrısı Santrofié'ye pek bağlı hissetmese de Karina Hava-Dizilimli'ydi. Babası ve Hanane öldükten sonra tek bir dua etmiş ve tanrısı ona hiç cevap vermemişti.

"Bu arada," dedi Aminata, öfkeli bir yabandomuzunu yönlendiren bir dansçı ekibine yol açmak için bir duvara yapıştıkları sırada. "O şarkıyı tüm bu dillerde bildiğini bilmiyordum."

"Bilmiyordum zaten. En azından bu gecedен önce."

"Çalarken mi çeviriyordun yani?"

"Onca yıllık dil eğitimi nihayet işe yaradı," dedi Karina, Aminata gözlerini devirirken sesindeki kendini beğenmişliği gizlemeyerek.

Bu ikili ilk bakışta oldukça uyumsuz bir çiftti; Karina'nın dışadönük ve pervasız olduğu yerde hizmetçisi sade ve tamamen içine kapanıktı, Karina'nın Hava'sına Su'ydu, onun kalın ve yumuşak olduğu yerde ince ve sağlamdı. Aminata'nın sıkı bukleleri neredeyse iki santimetre uzunluğundayken, Karina saçlarını saldıığında lüleleri sırtına dökülüyordu. Fakat Aminata'nın annesi dadılardan oluşan ordunun içinde Karina'nın favorisiydi ve iki kız, çocukluklarından beri ayrılmaz olmuştu. Karina'nın çocukken ondan daha

fazla zaman geçirdiği yegâne kişiler, ebeveynlerinin muhafızı Farid ve ablası Hanane’ydi.

“Asıl derslerine bunun en az yarısı kadar çaba harcasan, muhtemelen şehirdeki en yüksek notlara sahip olurdu.”

“Olayım da Kerkenez’in benden beklentisini mi artırayım? Deve gübresi yerim daha iyi.”

“Eminim annen,” diye bastırdı Aminata, sıradan halkın Sultan’a verdiği takma adı kullanmayı reddederek, “derslerinden bu kadar çok şey öğrendiğini bilmekten mutluluk duyardı. Lafı açılmışken, gittiğini fark etmeden geri dönmeliyiz.”

“Gözlerinin önünde yere düşüp ölsem bile annem yokluğumun farkına varmaz.”

“Bu doğru değil.”

Alışılmadık derecede güçlü bir suçluluk duygusu Karina’nın göğsünü sıkıştırdı. Ancak tüm bu yolu Kerkenez’in ona olan sevgisini –ya da bunun eksikliğini– tartışmak için gelmemişti.

“Mina, bugün günlerden ne?” diye sordu Karina, hizmetçisi yenden nasihat vermeye başlamadan önce.

“Solstasia Arifesi.”

“Aynen öyle.” Karina eliyle gökyüzünün batı köşesini işaret etti. “Bahia Kuyruklu yıldızı bu gece *elli yıl* sonra ilk kez görülecek ve sen bu fırsatı her gün gördüğümüz insanlarla sarayda sıkışıp kalarak boşa harcamamız gerektiğini düşünüyorsun.”

Solstasia’nın mucizelerine dair hikâyeler, Sonande’nin her köşesinden insanları Ziran’a getirmişti, hatta koruyucu tanrılara inanmayan bölgelerden bile gelen olmuştu. Neden zamanını bir hafta sonra hâlâ burada olacak insanlarla harcamalıydı ki, hele de sadece şimdi görebilecekleri ve yapabilecekleri o kadar çok şey varken?

Ancak Aminata, Karina’nın ortadan kaybolmasının ancak bir yere kadar fark edilmeyeceği konusunda haklıydı. Herkesin onun bilmediğini düşündüğü, terk edilmiş hizmetkâr çıkışlarından birini kullanarak Alahari Hisarı’ndan çıkmıştı ama nihayetinde birileri

yapması gerekenin aksine kuyruklu yıldızı izlemek için hazırlanmadığını anlayacaktı.

Karina bir kez daha Alahari Hisar'na baktı, ufukta ışıltılı bir mücevher gibi parıldaayan saray, Kadim Kent'ten uzağa doğru attığı her adımda daha da küçülüyordu. Bu kutlamada gerçek bir rolü olmasa bile hiç olmazsa sokaklardaki Solstasia etkinliklerine katılabilirdi.

“Geri dönmeyeceğim,” diye mırıldandı Karina, Aminata'dan çok kendine. “En azından henüz değil.”

“Tam olarak nereye geri dönmeyeceksin?”

Hem Karina hem de Aminata, Dans Eden Fok'taki ozanın sesini duymasıyla arkasına döndü. Elinde bir bıçakla gölgelerden sıyrılarak sırtları bir binaya yaslanana kadar kızların gerilemesine neden oldu. Karina, adam onlara yaklaşırken koruyucu bir tavırla kolunu Aminata'nın önüne uzattı.

“Genç bir müzisyenin Ziran'dan geçtiğine dair söylentiler duydum,” dedi ozan, hançeri loş ışıktaki parlarken. “Daima bir performanstan hemen sonra ayrılıyor ve asla aynı mekânı iki kez ziyaret etmiyormuş.”

Karina'nın gözleri yardım için caddeyi inceledi ama etraf kafayı yedirtecek derecede boştu. Aşağı Kent'in bu kısmında insanlar şiddetin kokusunu aldıklarında tüymeyi biliyorlardı.

“Rakiplerini araştırmak için bu kadar zamanın varsa kendi zanaatını geliştirmek için de zamanın var demektir,” diye karşılık verdi Karina. Muhafızlara bağırmaı düşündü ama ozanın saldırması riskini göze alamıyordu.

“Tüm söyleyeceğin bu mu, tatlı ceylan? Yoksa... Ekselansları mı demeliyim?”

Ozanın gözleri kızın başörtüsünden sıyrılmış bir lülenin düştüğü alnına kaydı ve Karina içinden küfretti. Her gün her dakika yalan söyleyebilirdi ama hiçbir yalan, fırtınadan önce toplanan bulutlarla aynı renkte parıldaayan gümüş saçlarının gerçekliğini gizlemezdi.

Ziran'ın kraliyet ailesi olan Alaharilerin belirleyici özelliği.

“Kim olduğumu bildiğine göre,” dedi Karina, gizlenemeyecek

bir gerçeği gizlemeye çalışmayı bırakarak, “o zaman silahını bırakıp uzaklaşmanın kendi çıkarına olacağını kesinlikle anlıyorsunuz.”

“Aksine, Haissa Sarahel’in tek kızı için ne kadar fidye ödemeye istekli olduğunu görmenin benim için en kârlı seçenek olduğunu düşünüyorum.”

Yaşayan tek kızı, diye düzeltti Karina sessizce.

Belki önceki zaferinden, belki de daha önce içtiği birkaç bardak şaraptan kaynaklanan adrenalindendi ama Aminata panikle kolunu çekiştirirken Karina bıçağa doğru adım attığında içinde bir damla korku hissetmedi.

“Yap hadi,” dedi, gecenin ikinci meydan okumasıyla yüzleşirken. “Sana meydan okuyorum.”

Hem eğer ölürse babasını ve Hanane’yi tekrar görürdü. Asla kraliçe olmak zorunda kalmazdı.

Ozan bir hamle yapmak için gerildi ve Karina’nın omurgasından aşağı bir ürperti geçti ve bunu, kulaklarında çınlayan tiz bir ağıt izledi. Bir gölge kıpırdandı ve saniyeler içinde adamın arkasında, elindeki küçük bıçaktan birkaç kat daha büyük kılıcıyla bir Gözcü belirdi. Savaşçı korkutucu bir hızla hareket etti; hızlı bir tekmeyle ozanın dengesini bozup silahını havada kaparken kadının bembeyaz zırhı solgun ışıpta neredeyse iskeletimsi görünüyordu.

Karina ve Aminata birbirlerine sarılıp duvara yapışarak kocaman gözlerle izlediler. Bir Gözcü savaştığında müdahale etmezdi – yolumdan çekilir ve tanrına senin için gelmedikleri için şükrederdin.

Gözcü, ozanın yüzüne dirsek attı ve daha sonra bir dalı kırar gibi kolaylıkla bileğini kırdı. Kolu, altında anormal bir açıyla bükülürken ozan kendi kan gölüne düştü.

Karina’nın kulaklarındaki tiz ağıt Gözcü ona ve Aminata’ya döndüğünde yükseldi ve o anda kadının göğsünden geçen gülmüş-kırmızı kuşağı fark etti. Bu sıradan bir Gözcü değildi – bu, Komutan Hamidou’ydü. Aalahari Hisarı’ndan biri, Gözcülerin liderini gelip onu alması için görevlendirdiyse *epey* sinirli olmalıydı. Karina hislenmesi mi yoksa korkması mı gerektiğinden emin değildi.

Aminata'nın iyi olup olmadığını kontrol etmek için bir bakış attıktan sonra savaşıya meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Gözcülerin faydaları vardı –başlıca, ortalama askerlere vermeye güvenilmeyecek kadar hassas görevleri üstlenirlerdi– ama onlarla ilgili bir şey Karina'yı kendini bildi bileli huzursuz etmişti. “Pekâlâ, beni yakaladın. Beni kime götürüyorsun, Farid'e mi?”

Komutan Hamidou cevap vermeden önce çok uzun bir sessizlik yaşandı. “Seni annene götürüyorum.”

Ve o gece ilk kez, Karina'nın damarları saf korkuyla doldu.